

GENÇ NEFESLER

NESİLLERDEN ÇAĞLARA

gençnefesler.com

KIRLANGIÇ SAYISI

ISSN: 3062-1879

- Doğu Türkistan'ımız ikinci bir Endülüs olmasın!
Muhammed Emin YILDIRIM
- Kefiyeye Sığmayan
Bebekler Kefene Sığdırdı
- Gençlerin kaleminden şiirler
- Vatansız Yahudilere
toprak veren anlaşma:
Balfour deklarasyonu
- Filistinli Ömer'e Mektup
- Mantıku't Tayr kitabı
hakkında
- Hanzala neyi ifade
etmektedir
- Altın orta - Filistin
- Çıf çıf çıf ya da tebessüm
onlara çok yakıştırdı

GENÇ NEFESLER
1. SAYI

ŞUBAT - MART 2025
BİR EDEBİYAT DERGİSİ

30 YIL

“ Yeryüzünün öğretmeni olabilmek için,
gökyüzünün öğrencisi olmak gerekir! ”

Aliya İzzetbegović

TİMAV

TÜRKİYE İMAM HATİPLİLER VAKFI

timav.vakif

timavtr

timav.tr

www.timav.org.tr

HAKKIMIZDA

Edebiyat, insan ruhuna dokunan ve topluma derin izler bırakan önemli bir sanattır. Günlük hayatımızın rutinlerinde, güzel günlerimizde ya da zor anlarımızda, hep bir yol gösterici olarak yanımızda olmuştur ve olmaya devam edecektir. Özellikle gençlerin yazdığı yazıların geniş kitlelere ulaşması, onların kendilerini ifade etmeleri ve topluma katkı sunmaları açısından oldukça önemlidir ve bu yüzden şiirlerin, edebi makalelerin ve bütün insanlara hitap eden yazıların insanlara daha rahat ulaşabilmesi için böyle bir kuruluş yoluna gidilmiştir.

Edebiyata, düşünceye ve sanata dair söylemek istediğin sözler mi var? Yazılarının başkalarına ilham vermesini mi istiyorsun?

İşte burada, senin gibi kalemi güçlü, düşünen, sorgulayan ve hayal eden genç yazarlarla bir aradayız. Bu platform, genç kalemlerin kendilerini özgürce ifade edebileceği, seslerini duyurabileceği ve yazılarını geniş bir kitleyle paylaşabileceği bir alan olarak kuruldu.

yazılarını bizimle paylaşabilirsiniz.

Bütün varlığımızla Allah'a yönelmemiz ve O'nun yolunda cihat etmemiz gerekmektedir. Çünkü biz, ancak ve ancak O'nun kullarıyız.

Genç Nefesler Dergisi 2021 yılında bir okul gazetesi olarak başlamış, ardından ise bir dergi olarak yayın hayatına devam etmiştir. Her şey bir fikirle doğar; ardından bu fikir hayata geçer, gelişir ve büyür. Eğer yeterli emek ve çaba gösterilirse bir fikir büyük bir anlam kazanabilir.

Genç Nefesler, herhangi bir ideolojiyi benimsememiş, tamamen özgün bir yayın olarak varlığını sürdürmektedir. Bununla birlikte, yazarları farklı düşünce ve ideolojilerden esinlenerek yazılar kaleme alabilir; Ancak bu, her fikre sınırsız bir saygı gösterildiği anlamına gelmez; dergi, çizgilerini bir edebiyat dergisi olarak belirlemiş ve bu doğrultuda yazım ve basım hayatına devam etmektedir.

ISSN : 3062-1879

İMTİYAZ SAHİBİ
Ahmet Furkan YALÇIN

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Ergül RENKLİOĞLU

EDİTÖR
Mehmet Miraç ŞAFAK

YARDIMCI EDİTÖR
Ahmet Furkan SAYAN

RESİMLER İÇİN
Yusuf YALÇIN
Sevde Betül KARABACAK
Rüveyda Nur KALKAN'a
Teşekkür ederiz.

SON OKUMA
Osman YALÇIN

İLETİŞİM
05510652944

-Konya'da bulunan bütün okullara ve
hocalarımıza teşekkür ederiz..

Her hakkı mahfuzdur.
Dergideki yazı, fotoğraf ve diğer
görsellerin izin alınmadan veya kaynak
gösterilmeden her türlü ortamda
basılması yasaktır.

@genc_nefesler

seslendirme evi
@seslendirmeevi-oz8su

www.gençnefesler.com

İÇİNDEKİLER

HAKKIMIZDA - 01
Ahmet F. YALÇIN

**DOĞU TÜRKİSTANIMIZ
İKİNCİ BİR ENDÜLÜS
OLMASIN! -03 -04**
Muhammed Emin YILDIRIM

KUDÜS'Ü ANLATSAM - 05
Ahmet F. YALÇIN

KUDÜS HAKKINDA - 05
Ahmet F. YALÇIN

KIRLANGIÇ - 06
Ahmet F. SAYAN

ŞEHRE RÜCU - 07
Emircan GÜNEŞ

**KEFİYEYE SIĞMAYAN
BEBEKLER KEFENE
SIĞDIRILDI - 08**
Sıla AVCI

MAHŞERİN ORTASINDA -09
Sevde Betül KARABACAK

HANZALA - 10
Zeynep Sena YILMAZ

SECDEDEKİ NİYET- 11
Ahmet Furkan SAYAN

YAŞAMAK İÇİN - 11
Mehmet Miraç ŞAFAK

EY FİLİSTİN! -12
Hasan Hüseyin AYGÜN

KARAR -13
Büşra KAÇAR

ALTIN ORTA FİLİSTİN -14
Sümeyya YILMAZ

**ÇIF ÇIF ÇIF YA DA TEBESSÜM
ONLARA ÇOK YAKIŞIRDI
-15,-16,-17**
Hasan ARSLAN

TARİH KÖŞESİ -18 ,-19
Duygu AYDIN

KİTAP BÖLÜMÜ -20
Sevde Betül KARABACAK

**GENÇLERİN KALEMİNDEN
ŞİİRLER -21, -22 -23**
-Musa ŞİMŞEK
-Yusuf İSLAM
-Zeynep Mine ÖKSÜZ
-Furkan YILDIZ
-Afife Meryem YAĞCI
-Ergül RENKLİOĞLU
-Mehmet Miraç ŞAFAK
-Feyza TOK
-Sevde Betül KARABACAK
-Osman YALÇIN
-Hasan Hüseyin AYGÜN

FİLİSTİNLİ ÖMER'E MEKTUP - 24
Mustafa KARSLI

**Güzel Türkistan senge ne boldı?
Sebeb vakitsiz güllering soldı
Çemenler berbad kuşlar hem feryad
Hemmesi mahsun bolmaz mı Dilşad?**

*

Bilmem ne uçun kuşlar uçmaz bahçeleringde...

**Günümüz Türkçesi ile:
Güzel Türkistan sana ne oldu?
Seher vaktinde güllerin soldu
Çimenlerin perişan kuşların ötüşlerinde feryat
Hepsi bir mahzuniyet içerisinde dolmaz mı
gönüllerine sevinc?**

*

**Bilmem niçin kuşlar ötmez bahçelerinde...
(Abdülhamid Süleyman Çolpan)**

Kimileri için “Orta Asya”, kimileri için “Ata toprakları”, kimileri için “Türklerin Anayurdu”, kimileri için “Orda bir köy var uzakta” dedikleri; üzerinde nostalji oluşturdukları bir belde... Ancak âcizane bizde, Doğu Türkistan dediğimizde zihnimize hemen şu ifadeler geliyor:

- İlim ocağı
- Ribat toprağı
- Vefa beldesi
- Muhacirler yurdu
- Mazlumlar vatanı

Birer cümleyle de olsa bu ifadeleri açıklayalım.

İlim ocağı: Doğu Türkistan tarih boyunca binlerce âlim yetiştirmiş, yüzlerce ilmî müesseseye zemin olmuş bir coğrafyadır. Orası; Abdülkerim Satuk Buğra Han’dan (ö. 344/955) Kâşgarlı Mahmud’a (ö. 473/1080?), Yûsuf Has Hâcib’ten (ö. 470/1077) Sâbit Dâmolla’ya (1883-1941), Alihan Töre Saguni’den (1885-1976) Osman Batur’a (1899-1951), Mehmet Emin Buğra’dan (1901-1965) Abdülhakim Mahsum Hacı’ya (1925-1993) ve daha sayamayacağımız yüzlerce âlim, arif, aydın, akil ve mücadele insanının yetiştiği bir beldedir.

Yıllardır zulüm altında olmasına rağmen halen bu beldenin gençlerinde ilim noktasında büyük bir kabiliyet ve iştiyaka şahit olmaktayız. Bu da Doğu Türkistan’ın nasıl bir ilim ocağı olduğunu bizlere göstermektedir.

Ribat toprağı: Doğu Türkistan, İslâm Tarihi boyunca hep sorunlar yaşadığımız Ruslar ve

Çinlerle sınırı olan topraklardır. Büyük bir kısmı Çin ile sınırı olan bu güzel beldenin Moğolistan, Rusya, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan, Afganistan ve Pakistan ile sınırları vardır. Özellikle İslâm’ın amansız düşmanları olan Ruslara ve en başta Çinlilere karşı Doğu Türkistan tam bir ribat toprağı olmuş, orada her daim İslâm’ın mukaddesatını koruma adına nöbetler tutmuştur. Ribatta olanlar için Efendimiz’in (sas) şu iki hadisini burada hatırlamış olalım:

“Allah yolunda düşmana karşı nöbet tutan kimselerin dışında bütün ölülerin amel defterleri kapanır. Murabıtların ise, iyi amelleri kıyamet gününe kadar yazılmaya devam eder ve bu kimseler kabir azabı konusunda emindirler.” (Ebû Dâvûd, “Cihâd”, 15; Tirmizî, “Fedâilu’l-Cihâd”, 2).

“İki göz vardır ki onlara ateş değmez: Allah korkusundan ağlayan göz ile Allah yolunda nöbet bekleyen göz!” (Tirmizî, “Fedâilu’l-Cihâd”, 12).

Burada ve daha başka yerlerde verilen nebevî müjdelere nail olan yiğitlerin beldesine işte biz *ribat toprağı* olarak Doğu Türkistan diyoruz.

Vefa beldesi: Malum vefa, bu dine mensup olanlar için olmazsa olmaz bir esastır. Enes b. Mâlik’in (ra) naklettiğine göre Peygamber (sas) bir hutbe irad edeceği zaman şöyle söze başladığı: **“Emanete riayet etmeyenin imanı yoktur; ahde vefa göstermeyeninin ise dini yoktur.”** (Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, 3/134).

Hal böyle olunca bize binlerce âlim hediye eden, en zor düşmana karşı kendilerini feda edip o ribat toprağında yüzyıllardır nöbet tutan Doğu Türkistan’a karşı bizim ciddi bir vefa borcumuz vardır. İşte bu vefa unutulmaması için o topraklara biz vefa beldesi diyoruz.

Muhacirler yurdu: O güzel beldeye “Muhacirler Yurdu” dememizin iki sebebi vardır. Birincisi tarihte ilim ocağı olduğu için oraya hicret edenlerin çok olması, ikincisi ise son elli yılda o topraklardaki zulüm ve baskıların artmasından dolayı bir milletin adeta topyekûn muhacirliği iliklerine kadar yaşamalarıdır. Öyle ki bugün dünyanın neresine giderseniz gidin bir Doğu Türkistanlı ile yollarımız muhakkak kesişecektir. Özellikle Türkiye’de şu an binlerce Doğu Türkistanlı kardeşimiz bulunmaktadır. Onlar, çağın muhacirleri olarak hicreti kaderleri bilmiş ve bu çağda hicretin ruhunu yeniden diriltmişlerdir.

Her ne kadar burası da onlar için asıl vatan ise de yine de insanın doğup büyüdüğü topraklara karşı sürekli bir özlem duyması kaçınılmaz bir duygudur. Dolayısı ile Doğu Türkistanlı kardeşlerimiz Çağın Muhacirleridir; onlar dünyaya hicret iklimini bir kez daha taşıyanlardır.

Mazlumlar vatanı: Doğu Türkistan için en acı vereni orada yaşanan zulümler, katliamlar, baskılar ve soykırımlardır. Bütün bunların oluşturduğu acı ve hüznlerden dolayı orası mazlumların vatanıdır.

Malum dünya tarihi birçok zulme, zalime, katliama ve baskılara şahit olmuştur. Özellikle 2000’li yıllardan sonra kademeli bir şekilde artan bu zulümler son yıllarda artık dayanılmaz boyutlara ulaşmıştır. Doğu Türkistan’da yaşanan zulümleri bilmeyenler bazen bu ifadeleri mübalağa olarak görebilirler ancak biz sadece on zulüm alanını size hatırlatarak şu an dünyada böyle bir zulüm gören başka bir belde var mı bunun muhasebesini yapmaya sizleri davet edeceğim.

Bir belde düşünün; selâm vermek, yemin etmek, alkol kullanmaktan çekinmek, hatta cebinde pusula taşımak (kıbleyi tespit ettiğinden dolayı) yasak...
Bir belde düşünün; akrabaları veya ebeveyni vefat ettiğinde üzülme, üzüntülü davranmak, cenazesi için vecibeleri yerine getirmek yasak...

Bir belde düşünün; camiye gitmek, görünür bir yerde namaz kılmak, oruç tutmak, dinî bir sohbet vermek veya dinlemek yasak...

Bir belde düşünün; okullarda ana dili kullanmak, sakal bırakmak, dini bir kıyafet gitmek, Arapça bir tek harf bile yazmak yasak...

Bir belde düşünün; karakola kayıt yaptırmadan aile üyelerini evlere davet etmek, bir düğün veya başka bir merasim ile bir araya gelmek yasak...

Bir belde düşünün; kahvaltıyı güneş doğmadan yapmak (sahur olma ihtimali için) ve yiyeceğinizden daha fazla yemekleri evlerde tutmak yasak...

Bir belde düşünün; yurt dışına çıkan birisini tanımak, onunla irtibat kurmak veya herhangi bir yol ile onunla konuşmak yasak...

Bir belde düşünün; halk içinde Çin aleyhine tek bir kelime etmek, Çin’in diğer ülkelerden biraz daha zayıf olduğunu söylemek bile yasak...

Bir belde düşünün; çok çocuklu olmak, devletin izin verdiği sayıdan fazla çocuk getirmek yasak...

Bir belde düşünün; resmî görevlilerden gördüğü haksızlık ve zulümleri şikâyet etmek veya herhangi bir hak talebinde bulunmak yasak...
Ve daha neler, neler...

Yıllardır Doğu Türkistanlı kardeşlerimizden duyduklarımız ve okuduklarımız bazen “ya bu kadarı da olur mu?” dedirtiyor insana ama inanın bundan daha ötelere de ne yazık ki var...

Şu an binlerce insanın kamplarda yaşadıkları, “aile ve kardeşlik” programları altında namus ve iffetlerine çok düşkün bir millet olan Uygurların zorla Çinlilerle aynı evde, aynı sofrada hatta aynı yatakta yatmalarını istemek ve yaşanan tecavüz, taciz ve işkenceleri burada aktarmak bize bile o kadar ağır geliyor ki...

İşte bütün bunlardan dolayı diyoruz ki Doğu Türkistan, Mazlumların Vatanı’dır. Bu akıl almaz zulümleri ve mazlumiyetleri görünce şu âyeti ve şu hadisi hatırlamaktan geri duramıyoruz.

“Ancak iman edip iyi işler yapanlar, Allah’ı çok çok ananlar ve haksızlığa uğratıldıklarında kendilerini savunanlar başkadır. Zulmetmekte olanlar, nasıl bir inkılabı uğrayıp devrileceklerini pek yakında bileceklerdir.”
(Şuarâ 26/227) .

“Zulüm zalim için kıyamet gününde zifiri karanlıklardır.”
(Buhârî, “Mezâlim”, 8; Müslim, “Birr”, 57).

“Müslüman, Müslüman’ın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu yardımsız bırakmaz ve onu hor görmez...”

(Müslim, “Birr”, 32).

KUDÜS'Ü ANLATSAM

Kudüs'ü anlatsam
Veya toplasam
Bütün Kudüs şiirlerini,
Karşına geçip okusam.

Damarlarımdaki sarı kubbeyi
Alsam, karşına geçsem;
Bütün günlere, zamana,
Hayata, aşka, Kudüs'ü anlatsam.

Yeşil çimenlere haykırsam,
Zalimlerin yüreğini söküp
Senin aşkınla doldursam,
Bahçende bir taş olsam.

Çocukların ayakları altında olsam
Veya en yüksek minareye çıkıp
"Kudüs!" diye bağırsam;
Herkes susarken
Ben Kudüs'ü anlatsam.

Bir gün onların pis sesleri sustuğunda
Kudüs kubbesinde bağırsam,
"Allah'tan başka ilah yoktur," desem,
En güzel ezanları senin gölgende okusam.

Bu zulüm bir gün dindiğinde,
İslam sancağı sallandığında,
Ve bir gün şهادetler
Yerini bulacak;
En güzel ezanlar
Kudüs kubbesinde okunacak.

Ahmet Furkan YALÇIN

KUDÜS HAKKINDA

Hayatımızın, yaşamımızın, dört mevsimimizin ve dünyamızın eksen noktası olan Kudüs, bugünlerde maalesef hak ettiği değeri göremiyor. Şimdilerde gençlerin, çocukların ve hatta yaşlıların bile farklı teknolojik bağımlılıkların etkisine kapıldıkları bir dönemde, Kudüs'e olan hassasiyetimizi yitirmeye başladık. Bu teknolojik hastalıklar, insanları asıl değerlerden uzaklaştırarak gündemimizi, odağımızı ve eksen noktamız olan Kudüs'ü unutmamıza neden oluyor.

Kudüs, yalnızca bir şehir değil; aynı zamanda inançlarımızın, kültürümüzün ve tarihimizin merkez noktasıdır. Onu unuttukça, aslında kimliğimizden ve öz değerlerimizden de uzaklaşmış oluyoruz. Teknolojinin ve modern yaşamın getirdiği bu kayıtsızlık, bizi Kudüs'ten uzaklaştırmamalı; aksine, bu kutsal emaneti daha bilinçli şekilde sahiplenmeliyiz.

Unutmayalım ki Kudüs, sadece fiziksel bir mekân değil, insanlığın vicdanında yaşayan bir semboldür. Onu unutmamak, geleceğimiz için taşıdığı mesajları anlamak ve anlatmakla mümkündür. Gelin, bu farkındalıkla hareket edelim ve Kudüs'ü yeniden hayatımızın eksen noktası yapalım.

Ahmet Furkan YALÇIN

Kırlangıçla Başlayalım...

Ebrehe'nin ordusuna Allah'ın gönderdiği Ebabil kuşları aslında dağ kırlangıçlarıdır. Cahit Zarifoğlu'nun Motorlu Kuş isimli eserindeki kuş da kırlangıçtır.

Bu ayki sayımızın adını "Kırlangıç" koyarken mazimizden atiye uzanacak bir el umuduyla yola çıktık.

Türklerde dostluğun ve şefkatin simgesi olan kırlangıç, insanları musibetlerden kurtaran bir kuş olarak değer kazanmıştır. Bunun yanında, umudu, barışı ve esenliği de simgeler.

Doğu Türkistan'da, Filistin'de, Arakan'da kan akarken; çocuklar, kadınlar ve yaşlılar katledilirken, bu farkındalığı vurgulamak için baş koyduk bu sevdaya.

Geçmişte kardeşlik ve dostluk anlamlarına gelen kırlangıç, Filistinli kardeşlerimizin yanında olduğumuzu, Filistin'in kurtuluş umudunu, Doğu Türkistan halkının özgürlüğünü ve dünyadaki kalıcı barışı vurgulamaya çalıştığımızın bir simgesi.

Özgürlük, anlamını kazanana kadar bu yolda devam edeceğiz.

O kırlangıç kuşu, umutla ve hayalle Kudüs'te, Mekke'de, Keşan'da; tüm doğuda ve batıda, Filistin'in, Doğu Türkistan'ın ve bütün mazlum coğrafyaların üzerinde kanat çırpıyor.

Anne karnında ölen bebeklerin, bombalar altında can veren insanların şehri olan Kudüs'ten;

namaz kılması yasaklanan Müslümanların, babasının cenazesini kaldıramayanların, cenaze namazı kılınmasına bile izin verilmeyenlerin, Müslüman olduğu için Çin hükümeti tarafından kampa alınanların diyarı Doğu Türkistan'a;

Sudan'dan, Afganistan'a, Somali'ye ve kan ağlayan Arakan'a kadar, bu kırlangıçlar özgürlük için çırpınıyor.

Biz de kurtuluş ümidiyle çırpınıyor ve dualarımızda kırlangıçlara eşlik ediyoruz.

Denizcilerde cesaretin, Türklerde sevginin, esnaf ve zanaatkârlarda bereketin, mitolojide barışın ve umudun simgesi olan kırlangıçlardan bahsediyoruz.

Bizim temennimiz, kırlangıçların dünya üzerindeki bütün kıtalar üzerinde kanat çırparken bizim de gönlümüze konması.

Çünkü esaret altında olan Filistin, Gazze değil; Doğu Türkistan, Keşmir değil; mazlum toprakların zulmünü anlatmaya çalışmayan, kutsal "Arap yancısı" olarak algılayan dimağı kirlenmiş nesiller...

Abluka altında olan bizim irademiz, Gazze değil.

İşgal edilen Filistin değil, bizim insanlığımız; susturulan vicdanlarımız ve alıkonulan hayallerimiz.

Duamız odur ki yazdıklarımız ve yazacaklarımız, sizlerin gönlünde umudu filizlendiren, özgür fikirler oluşturan; gönlünüzün ve aklınızın özgürlüğe kavuşmasında aracı olan kırlangıçlar olsun.

Ebrehe'nin ordusuna gönderilen kırlangıç sürüsüne siz de eşlik edebilirsiniz. Bu metin başta olmak üzere, eserler kaleme alabilir ve insanların uyanışına vesile olup zalimlere, kâfirlere, işgalci ve işbirlikçilere meydan okuyarak elimizden gelen gayreti gösterebilirsiniz.

Ebabillerin o dönemde attığı taşlar, bizlerin şu andaki sözleri ve fiilleridir.

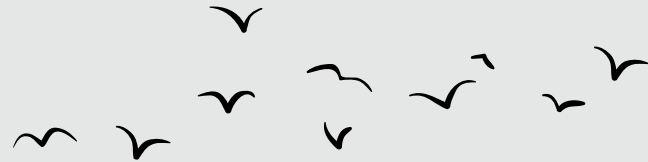
Çağın ebabillerine selam olsun; çağın Ebreheleri ve Ebrehe'nin hizmetinde olan askerler ise kahrolsun.

Ebabillerin sayısının çoğalmasında dileğiyle...

Gayret bizden, takdir Allah'tan; sefer bizden, zafer Allah'tan...

Dünyada ve aklınızda kırlangıçların kanat çırpması duasıyla...

Vesselam.

"Bir gece, kendisine bazı âyetlerimizi gösterelim diye kulunu Mescid-i Harâm'dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götüreren Allah eksikliklerden münezzehtir. O, gerçekten her şeyi işitmekte ve görmektedir."

İsrâ Sûresi 1.

ŞEHRE RÜCU

Sana,
Anlatmak isterdim.
Şehrin metruk bakışlarının,
Çehremdeki sancısını.
Kerte kerte alıp karanlığımı,
Şavkının vurduğu yere saklamak isterdim.
Tozlu bir yol açıp döşümde,
Ayağıma getirdiğin bayırları,
Kavi bir ihtirasla çıkmak isterdim katına.
Yürüdüm bunca zaman,
Seni göreceğ kadar gördüm şehri.
Bir yığın şehrayin gecenin,
Seni göreceğ kadar baktım şehre.
Yürüdüm hep,
Sana gelecek kadar.
Trenler uğurladım,
Yağmur birikintilerinde istasyon sayhaları,
İşte oralarda bozamıklarla üşürdüm.
Beni seyrederdi bazı zaman,
Ovada merkep cesedi,
Yılkı başında çoban.
Ben seyrederdim,
Solumda Atid,

Toprakta teyemmüm,
Uzakları, ateşli ve yabani
Dağ çaylarını, Görkemli sevişmeleri yıldızların.
Kağşamış dudaklarımda kavradığım fisiltalarını,
Terennümü Gökçenin,
Çakılların talan edişini dingin suyun asiliğini,
Asiliğini şehrin.
Kısraklar dört nala koşup da gelen çayırlardan,
Hepsi senin sesin.
Çamurlarla mezarlık akıntılarının
Sulusepken ıslanışlarla,
Yürüdüm, ölülerin çığırkan tavırlarıyla.
Mukadderat dedim,
Şehre varmak için hep.
Hamt yalnızca Allah'a, bildim.
Bildim, kuzgunlar,
Çocuklar hedayinabit, hepsi orada.
Orada seremoniler cenazelerinin.
Hepsini göstermek için sana,
Rücuya aheddim.
Kanımı,
Canımı,
Sulayıp kırkikindi yağmurlarıyla,
İçimde yalazlanan sinemi, sende gör istedim.
Elbet,
Biz de kalkarız bu sofradan.
Uğurladığımız tren,
Elbet bizi de götürür.
Sen, kalktın işte.
Handiyse kararacaktı hava, kararmadan bindin gittin trene.
Yokluğunu mahfuz tuttum ruhuma,
Ruhumu ruhuna mıhladım,
Bağrımda perçinleşen noksanlığımla,
Yontulur şimdi taş duvarlarım.
Adım, öyle yoksul ki artık.
Şehre varmak için ardımda,
Yalnızca Allah ve Resulünü bıraktım.

Emircan GÜNEŞ

Bu KEFİYEYE SİĞMAYAN BEBEKLER KEFENE SİĞDIRILDI

Bu adil dünya maalesef herkese adil davranmıyor. Dünya insan hakları diyoruz değil mi? Hangi dünya? Hangi insanlar? Hangi insan hakları? İnsanlık, insanlar ile ortaya çıkar. Eğer insanları ortadan kaldırmaya kalkılırsa, “İNSANLIK” da ortadan kalkar, tıpkı bugün olduğu gibi.

Bir dünya kursak, her ülkenin başına bir çocuk koysak, kan dökülmezdi ve huzurun ne olduğu işte o zaman anlaşılırdı. Peki, insanlar ve insanlık arasında ne geçti ki? İnsanlar, insanlığı yitirmeye çalışmakta. Hayat herkese aynı değil, herkese adil değil; bir tarafta ailenin sıcaklığı ile ısınan çocuklar varken, bir tarafta ise acının ve kederin hâkim olduğu hayatta ateş gibi yanan çocuklar var. Hayat işte tam olarak bu yüzden âdil değil. Çünkü adaletin tanımı yalnızca haksız olan gücün vârisleri için. Özel günler, örgün eğitim, kısacası bugün elimizde olan her şey yalnızca haksız güçler ve o gücün haklılığını kabul edenler için vardır. Eğer hakkı güçlü kılsaydık, bugün haksızlar güçlü olmazdı. Ve buna binaen insanlar, insanlıktan bihaber yaşamazlardı. Ve çocuklar, bugün kefenleriyle toprağa gömülmezdi de kefiyelerini takar, özgürlük künyesi misali sokaklarda özgürce oyunlar oynarlardı.

Kim geçirir başımıza hürriyet tacını, prangalarımızdan kurtarıp? Hikmet arayışına girmiş arayış ruhları hangi demden söz edip icraata geçer? Dünya kurtulacaksa karanlıklardan, tecelli olan bir hususta işte o kefene sığmayan bebeklerin ve çocukların müşerref kanlarından oluşan “Hakikat Ziyâsı”dır. O ziyâ zamanla niyaza dönüşür ve o niyaz er ya da geç galibiyete dönüşür. Bu vakia tarih boyunca tekerrür etmiştir. Bir teyakkuz olacak, mâzide örneği olmayan asıl bir teyakkuz. Bugün Siyonizm bu teyakkuzdan hayli korkmakta. Korkularının sonucunda, gelecekte galip geleceklerini bildikleri için bebekleri, çocukları ve onları yetiştiren annelerin üzerinde katliam üstünlüğü sağlamaya çalışmakta. Bu esnada bizler neler yapıyoruz? Boykot mu?

Eskiler bize şu sözü kullanır ya hep: “İnsanla köpek aynı kaptan su içmez.” İşte boykot, köpekle insanın aynı kaptan su içmediği gibi, zalim ve mazlumun da farkını işte öyle ortaya koyar. İnsan, köpekle, mazlum ve mazluma sahip çıkanlarda zalimle aynı kaptan su içmemeli. Bugünlerde herkes birbirini sorguluyor. Şöyle bir dursak, kendimizi sorgulasak, aslında omuzlarımızda olan tek küfletin nefsimiz ve nefsimizin kölesi olmuş bedenimiz olduğunu göreceksiniz. Lâkin görmek için bakmak gerekir.

İşte diyoruz ya: “İNSANLIK” nerenin yolcusudur bu insanlık? Bir teyakkuzun eşğinde ise bu insanlık, başı ve sonu nerede? Bu soruları içten içe cevaplayabiliyorsak, o teyakkuz ermiş ve önce kefiyeye, sonra kefene gönül vermiş mücahitlerdir. Bugün “anlam” anlamını yitirdiyse, en büyük sebeplerinden biri anlam arayışına girmiş ruhların gerekli icraata girmemesidir. İşte tam olarak burada bizler devreye giriyoruz. Kefiyeye sığmayan bebekleri kefene sığdıranlar ve bu duruma susmayı tercih edenlere inat bir teyakkuz tufanı bu gençlikten çıkacak. Çünkü Genç Nefesler yeni nefesler için yeniden doğuşa geçecektir.

Sıla Avcı -

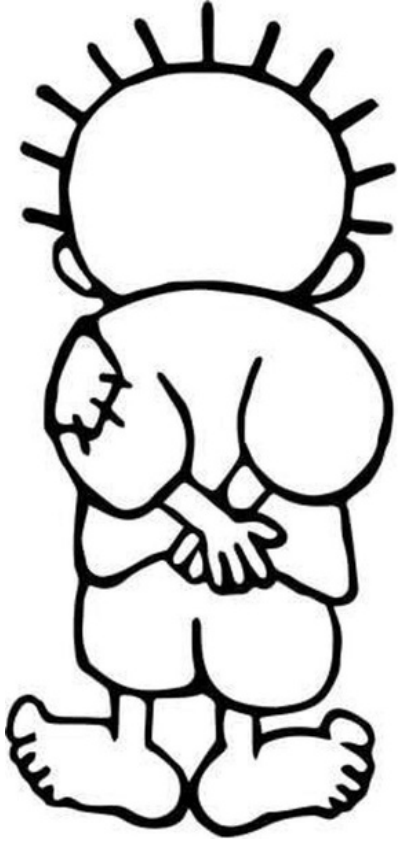
MAHŞERİN ORTASINDA

Sevde Betül Karabacak

Mahşerin ortasında kalabalığın, gövdesindeyim
Molotoflar patlıyor beynimin köşe başlarında.
Taşlar camlara tam isabet.
Meşaleler renklerini dağıtıyor göğe.
Devrimdir üzerime sözlerin,
Derindir...
Dönülen sadece kâbe değildir etrafında,
Gözlerin hac mevsimini getirir kışın ortasında.
Ayak seslerin... kanlı, bıçaklı...
Namlular tutuk, sesler boğuk...
Gözlere sinmiş korku,
Ellerimde barut kokusu,
Sürecek devrimin yalın ayak koşusu...
Bir slogan da sen yaz Petra'nın bağrına.
Ellerin bombaları konuşursun.
Sus n'olursun!
Kus asra öfkeni!
Devşirme bir yeniçeri gibi,
Baş kaldır ocağından incir ağacı çalanlara.
Tarlalar sürülür, ekinler boyun eğer ağırlıklara.
Gözlere mil çekilir, pranga vurulur kalemlere.
Kükre bir arslanın hiddetiyle.
Bir diriliş muştusu yazdır hanene.
Aç kulaklarını ve dinle,
Bir devrim büyüyor caddelerde.
Kelimeler kıvrım kıvrım,
Nehirler kanla karışmış.
Acılı bakışlar alır yerini merhametin.
Zalimler alimlere taş çıkartır,
Taş çıkarır madenden bir işçi.
Emek var, yemek yok,
Yemek var, yiyebilen yok...
Tenhaya çeker zaman hayatı
Zindan desen hayattan daha yaşanılası.
Yaşar mı volkanın ortasında bir serçe ?
Karıncalar ne zamandır su taşıyor İbrahim 'e.
Gül bahçesini ya elinle dikeceksin,
Ya da Nemrut'un saltanatını bir baltayla indireceksin.
Söyle ey mazlumun bağrında yetişen acı!
Dizgin sen misin yoksa vicdanlar mı?
Bir devrim ansızın çatacak kaşlarını,
Acıdan damıtılmış çocukların ellerinde taşınacak şiirler,
Bir yetim sürdüreceğ kavgamızı.

Sevde Betül Karabacak

On yaşlarında ayakları çıplak, kıyafeti yamalı, sırtını okuyucuya dönen bu çocuk da kim? İsmi HANZALA. O bir karikatür. Ama bir hayal ürünü de değil. Hatta gerçeğin ta kendisi. Nasıl mı? Anlatayım.

Naci el-Ali 1938 yılında Filistin'in bir köyünde dünyaya geldi. 15 Mayıs 1948 yılında yani işgal devleti İsrail kur(dur)ulduktan bir gün sonra büyük felaket anlamına gelen NEKBE yaşandı. Bu felakette işgal çeteleri Filistinlilerin evlerine baskın düzenliyor, insanları öldürüp geride kalanları buldukları yerleri terk etmeye zorluyordu. İşte bu süreçte evini terk etmek zorunda kalan bir milyona yakın Filistinli'den biri de Naci el-Ali'ydi. O ailesiyle birlikte Filistin'den ayrılıp Lübnan'daki Ayn el-Hulve mülteci kampına yerleşti. Tüm bunları yaşadığında henüz 10 yaşlarında bir çocuktü.

Ali, 1959'da Sanat Akademisi'ne girdi. İlerleyen dönemde gazetelerde karikatürleri yayımlandı. Yaşanan süreç karikatürlerinin konusunu oluşturdu ve Hanzala'yı çizdi. Hanzala, Naci el-Ali'nin kendisiydi aslında. On yaşında ülkesinden ayrılmak zorunda kalan o çocuk. Hiç büyümemiş hep aynı yaşta kalmıştı. Vatani özgür olup Filistin'e dönene kadar yaşı aynı, sırtı ise hep okuyucuya dönük kalacaktı. Naci el-Ali, Hanzala üzerinden hem emperyalist çözümlere! hem Arap ülkelerinin sessizliğine tepki göstermişti.

Naci el-Ali işgalcilerin korktuğu bir isimdi. Zira Hanzala yani küçük Ali ile işgali, zulmü dünyaya duyuruyordu. 1987 yılında siyonistlerin patlattığı bir bomba ile vefat etti.

Naci el-Ali vefat etti, ancak Hanzala hâlâ yaşıyor ve hâlâ on yaşında. Sırtı ise bize dönük. Biz ise onun yüzünü döneceği günü bekliyoruz. Hanzala yüzünü dönsün, tüm Filistinli çocuklarla, dünyanın bütün mazlumlarıyla birlikte yüzü gülsün diye çabamız.

Bir kalem bir silahtan daha güçlü, daha etkili olabilir mi? Oluyormuş. Bir karikatürist kalemiyle bir zulmü dünyaya duyurabiliyormuş. Bergusî diyor ya: "Yazı yazabilen yazsın, gazeteci olan haber paylaşsın, hiçbir imkanı olmayan en azından dua etsin ve yaptığı işi en güzel şekilde yapsın, Ama herkes bir şey yapsın. Yazılarımızla kağıtları diriltmek ve kalemleri tüketmek için bunu yapmamız gerekiyor." diye. İşte tam da öyle. Yaptığımız iş neyse onunla bu yolda olmak üzerimize düşen. Dualarımızla, resmimizle, bestemizle, yazılarımızla, icatlarımızla... Sormak gerekir mesela: "Benim yaptığım bu iş düşmanı ürkütür mü? O etkiye sahip mi diye?" Belki yeniden gözden geçirip niyetlerimizi daha bir sıkı çalışırız derslerimize, daha güzel yaparız işlerimizi, dualarımıza sımsıkı sarılırız.

"Yol varsa budur, bilmiyorum başka çıkar yol."

SECDEDEKİ NİYET

Karanlıkta bir ışık parlar,
Umudu yeşerten kadim çağrılar.
Düşlerimde yankılanır ezan sesi,
Ümmete miras, kalbimdeki nefesi.
Sonsuzluğa açılan kapı.

Kalbinde sırlar, taşlarında destan,
Ulu bir yemin, peygamberlerden kalan.
Dökülen gözyaşı, secdedeki niyet,
Ümitle bağlanır bu kutsal emanet.
Sana doğru yol alan kalptir..

Ahmet Furkan SAYAN

Kervanlar geçer zamanın ötesinden,
Uzakta sandığımız, yakın gönüllerden.
Derin yaralarda saklıdır hikmet,
Üzerine titrer her bir ümmet.
Sana her bakışta bir özlem, vuslata adım

YAŞAMAK İÇİN

Münferit bir insanın
Neyi olabilirdi ki kaybedebileceği?
Umutsuz bir insan, en fazla neye sevinebilirdi?
Parlayan bir gözün sahibi yoksa,
Neyi ifade ederdi?
Gamsız birisi için neyin anlamı vardı ki?

Hapsedilmiş duygular,
Kullanılmadığı zaman körelmez miydi?
Mazi birden aklına geliyorsa,
Kapat gözlerini,
Bıraktığın zaman gözyaşını, kalbin cız etmez mi?
Canlansaydı o anılar,
Sarılıydın ona son kez,
Öpseydin yanağından,
Yaşama sevincin geri gelmez miydi?

Unutma!
Ne kadar bedel ödedin,
Bir kalbin yanması,
Basit miydi?
Gözyaşın akarken gamzenin belirginleşmesi,

Basit miydi?
Başını yastığa koyarken, kalbinin teklemesi,
Basit miydi?
Ve tüm bunlar olurken,
Nefesinin eksilmesi...

Bir gün tamamen bitirmek istersin,
Yaşamak için,
Her şeyden bir bedel ve sevgi istersin,
Mutlu olmak için.
Yağmurun altında kalıp unutmak,
Ellerinden kayıp giden her şeyi silmek istersin.
Ve en çok sevdiğinin arkasından,
Özlemler içinde haykırmak istersin...

Ve birden çöker yüreğine tüm acılar,
Kalırsın altında, benliğine dağılırken.
Nefret büyür, kin dolanır etrafında,
Öfken dizginlenir, sessiz bir fırtınayla.
Baksa kalbin, çaresizliğin tadına,
Ve kadeh kaldırsan,
Kaybettiklerinin anısına.

--Mehmet Miraç ŞAFAK--

Kudüs, sen gönlümde filizlenen aşksın,
Yangınımıza serpilen âşk-ı cefâ suyusun.
Bu kalp sensiz kaldıkça, yangınıyla
Etrafında bir tane bile gül bırakmamacasına
Yakar ve kavurur...

Kûdüs'tür adın,
Gönüllerde ise aşktır adın.
Çevrende Kubbetü's-Sahra,
Yamacında ise Mescid-i Aksa.
Sen Filistin'in kalbinde.
Ben ki ızdırap çeken bulutlar arasında,
Yapayalnız, sensiz ve sessiz.

Nice şairler geldi geçti.
Bir devrimciydi kendileri,
Bu asrın solmayan çiçekleri.
Nuri Pakdil'dir adı,
Haykırırdı semaya adını.
Mehmet Akif İnan'dı adı,
Doğmamış hüznlerde akardı namı.

Bir aşktı onlarda biriken,
Semaya yükselen.
Hepsinin kalbinde aşkın sahibi,
Dillerinde ise Allahu Ekber lafzı gezerdi.
Daha doğmamış annelerin,
Daha doğmamış güneşin,
Daha doğmamış şairlerin,
Daha doğmamış şiirlerin
Adıydın sen.
Sen Filistin anaydın Kudüs'e,
Sen Filistin gebeydin aşka.
Küçücük bebeklerin gönlünde filizlenirdin.
Sensiz bu âlem yıkılırdı inceden inceden.

Bir aciz insanım ben de.
Daha kâğıda akmamış şiirlerin arkasında
dururum.
Unutkanım, beni affet.
Ben de bir insanım, affet.
Şu an senden uzaktayım.
Bil ki yalnız değilim,
Bilirim, Rabbim iştir beni,
Dilimden daha çıkmamış düşüncemi.

Kudüs, sen bizlere Sultanımızın emanetisin.
Duvarlar örse de o zalimler,

Bizim o duvarı yıkacak yüreğimiz var.
Kimler seni fethetti de gitti?

Hz. Ömer'di biri,
Selahaddin Eyyubi'ydi diğeri,
Sultan Abdülhamid'in emaneti.

Zalimler pusuda, biz onların ardında,
Yakasından tuttuk mu yere serilirdi,
Kasvetli o pis kalbi.
Şeytanın askerleriydi.
Bu bir aşktı bizdeki,
Bunu söndüremezlerdi o alçaklar zümresi.

Nuru Âynımsın,
Gözümün nurusun,
Aşkımın sahibi,
Kağıda geçmemiş şiirlerin evi,
Gönlümdeki âşk-ı cefânın sahibi.
Yaralısın, dayan.
Kanma bu yalanlara.
İnanmadık sana kusanlara,
Lâkin yaktılar yüreğimizi.

Alnını secdeye koyan gençler azaldı,
Yalanlarla büyüyen çocuklar çoğaldı.
Semadan bir ses haykırırdı:
Dayan ey! Nazlı filiz.
Biliriz, gözündeki yaşlar kurudu,
Ömründen günler azaldı sanırsın.
Unutma ey! Filistin,
Her bir yanında filizlenirdi şehitlerin.

Seni savunuruz,
Ayaklarımızı yerden kesseler,
Kollarımız var.
Başımızı da, bedenimizin de her parçasını alsalar,
Bizim yüreğimizdeki sevdâyı alamazlardı.
Bizim aşkımız Hz. Ömer'in heybeti,
Bizim aşkımız Selahaddin Eyyubi'nin,
Seni daha almadan yıllarca gülmemesi,
Bizim aşkımız Sultan Abdülhamid'in aşkıdır.
Öyle kolay bir prangayla solmaz güller.
Bekle ey! Filistin teheccüde kalkan gençleri,
Bekle ey! Filistin anaların feryat eden gönül
duasını.

Bir gün tekrar güleceksin,
Bahçelerinde oynayan çocukları göreceksin...

Yoğun bir gündü.. Kendimi eve zor attım. Mutfağa girip yemek yapmam lazım ama buna dahi mecalim yok. Kanepeye fırlatılmış televizyon kumandasına gözüm ilişti. Ekranı açıp haberlere göz atıyorum... Herkes kendini haklı görerek adalet peşinde koşanlarla dolu...

Üniversite sıralarında hocalardan öğrendiğim altı şapkalı düşünce tekniğine gitti aklım. Kendimi herkesin yerine koyarak düşünmeye başladım..

Yargılayan adaleti ayakta tutmak için uğraşır, yargılanan daha az ceza almanın yolunu arar...

Yargılamalar uzar... Öyle ya, yargılayan doğruyu tutturma yolunda olmalı.

Adaletin esası budur.

Son kararı veren hakim mahkemede kararını verdikten sonra eve gittiğinde başını yastığa rahat koymak için en ufak sözü, yazıyı delili her ne ise onu mutlaka değerlendirmek zorunda. Yargılanan için de bu çok önemli. O son duruşma... 'Karar' tutanağına ceza olarak müebbet yazmak, imza atmak ve sanığın yakınlarının bulunduğu salonda kararın okunması... Zihnimde filmleşiyor olaylar... off hiç kolay değil... Peki sanık gerçekten suçluysa... itiraz edeceği en ufak bir şeyi yoksa. Verilen karara itirazsız boyun büküp cezasını

çekme yoluna gitse...

Kendi suçlarım günahlarım geliyor aklıma... Mahkeme-i Kübraya gidince ne yapacağım ben. Yargılanacağım an nasıl olur ki? Nasıl savunacağım kendimi? İlim öğretirken neden kendin uygulamadın diye sorulur mu acaba? Biz seni ahseni takvim üzere yarattık, kendini beğenmeyip neden başka arayışlara gittin denir mi ki? Gıybeti neden yaptın, hakkı neden gözetmedin diye sorulur mu? Eda ettiğimi sandığım namazlarım, ya benden şikayetçi olursa.. neden diye sorulduğunda , kendi uzuvlarım dile gelip yaptıklarımı tek tek anlatınca 'nefsime yenik düştüm' diyerek paçayı kurtarır mıyım? "Kork O mahkemeden ki Hakimin kendisi şahittir" Aman Ya RABB!..

Kalk dedim kendime kalk.. Verilmiş hala sayılı nefesin varken değerlendir. Kılıyorum sandığın namazını kendine şikayetçi etme. Gönül yıkandan değil gönül alanlardan ol..

Senden utanmadım hemen
Ettim hata gizli ayan
Vurma yüzüme el aman
Cürmüm ile geldim Sana.
Adın senin Gaffar iken
Ayb örtücü Settar iken
Kime gidem Sen var iken
Cürmüm ile geldim Sana.

Endülüs Okuma Projesi; öğrencilerde hayat boyu sürecek bir okuma sevgisi kazandırmayı ve okumayı bir sorumluluk olarak gören bireyler yetiştirmeyi hedefleyen bir okur yetiştirme projesidir. 2016-2017 eğitim öğretim yılında Van-Edremit Anadolu İmam Hatip Lisesi'nde 22 öğrenci ile başlayan proje, hızlı bir şekilde büyüyerek Türkiye genelinde birçok okulda uygulanmaya devam etmektedir. Proje kapsamında, öğrenciler düzenli olarak kitap okuyarak ders başarılarını artırmakta, özgüvenlerini geliştirmekte ve okuma etkinliklerine katılım göstermektedir. Başlangıçta 22 öğrenciyle yola çıkan proje, 2023-2024 eğitim öğretim yılı itibarıyla 24 ilde 200 okulda 14.564 öğrenciyi kapsamakta ve bu öğrenciler toplamda 152.869 kitap okumaktadır. Endülüs okuma projesi konyamız genelinde de devam etmektedir.

Altın orta, eksikliklerle aşırılıklar arasındaki orda yoldur, dengedir, ölçüdür. Toplumsal veya fiziksel hatta ruhsal hiçbir alanda şaşmaz.

Aristoteles, Erdemli davranışlarımıza rehberlik edebilecek bu muhteşem kavramı ahlak öğretisinde örneklerle süsler. “Cimri olma” der “savurganda” cömertlik ne güne durur orda. Bu bakış açısını peygamberlerde, filozofların bir kısmında ve olgun insanlarda sıkça görmek mümkün aslında: Hepimizin bildiği bir hikaye sahabelerden biri ile Yüce Peygamberimiz arasındaki namaz - oruç konusu. Sahabe der ki: “Her gece teheccüd namazına kalkacağım, bütün günlerde de oruç tutacağım” Resulullah zorlanabileceğini, bu şekilde davranmasının gerekli olmadığını söyler, lakin adam ısrarcıdır. En sonunda Davut orucu, yani bir gün tut, bir gün tutma orta yolu kendisine o Değerli İnsan tarafından tavsiye edilir. Dünya ve ahiret dengesini sağlamak için de “ hiç ölmeyecekmiş gibi bu dünya için, yarın ölecekmiş gibi ahiret için çalışın” buyuruyor. “ Yiyiniz, içiniz, fakat israf etmeyiniz” de bir diğeri. Denge üzerine o kadar çok söz bulabiliriz ki....Sözü uzatmadan konuyu farklı bir alana çevirmek istiyorum. Tüm orta yol, altın orta, denge söylemlerine rağmen şu yalan dünyanın tarihine baktığımızda terazinin hiçbir zaman dengede durmadığını görüyoruz ve buradan yola çıkarak bundan sonra da duramayacağı kaygısına kapılıyoruz. Orta çağın her alanda din vurgusu

19. Yüzyılda yerini şiddetle din karşıtlığına bırakıyor mesela. Bilimdir baş roldeki kelime, üzerinde deney yapılamayan tüm kavramları yok sayar pozitivist zihniyetler. Neden, çünkü on üç yüz yıl süren bir kilise baskısıyla susturulmuştu bilim. Oysa karşıtıydı din ve bilim, değildi tabiki. Ancak böyle sığ bir görüşe sahip olan gruplarda her zaman vardı/ var. Evreni anlamak için , yaşamak için mücadelemizde kol kola, iç içe dinle bilim ve hatta felsefe...

Şimdi üçüncü pencereden bakalım orta yola. Kutsallar uğruna dökülen kanlara. Herkesin kutsalı ayrıken, herkeste herkesin kutsalına saygı duyarken başka art hesaplar yoksa toplumlar arasında düzen sağlamak çokta zor olmasa gerek. Ama aynı yer üç ayrı din tarafından kutsal sayılınca, paylaşılabilen yer büyük kavgalara sebep olmakta, çoluk çocuk demeden kanlar dökülmekte. Tek amaç kutsala sahip çıkmaksa söz konusu mekan yer serbest bölge olarak kabul edilirse sorun çözülür ya da en aza iner. Yalnız kutsal kılıfsa büyük projede , hak hukuk kalmışsa kâğıt üzerinde, göreceliyse insan hakkı, devletler hukuku söyleyecek söz gösterecek orta yol çok uzaklarda....

-Sümeyye YILMAZ-

Konevi-Der Diriliş Gençlik Merkezi

Konya Karahüyük Mahallesiinde Hatip Caddesinde bulunan Diriliş Gençlik Merkezi

Gençlik Merkezi çeşitli aktivite ve eğitimleri ile Konya'mızın gözbebeği durumundadır.

Gençlerimizin ve çocuklarımızın gönül rahatlığı ile gidebileceği güzide bir ortam sunmaktadır.

Konya'nın/İsmil'in/ baba adamlarına:

Güzel adam Galip Koçak babaya Babamın eli lezzetliydi. Tereyağlı mercimek çorbasını çok güzel yapardı. Lezzet versin diye kabuğunu soyduğu iri soğanı çorbanın suyunu ilave etmeden önce bir bütün olarak büyük toprak kabın içine koyardı. Tuz, karabiber, pul biber ve limon ilave edilmiş mercimek çorbası bahçemizde kurulmuş, meşe kömürü ile harlanmış mangalın üstünde imil imil pişerdi. Yamağı bendim babamın.

Perşembe günü akşama doğru ekmek yapmak için hamur yoğurduğu ekmek teknesinin başına geçerdi. Hamurlar bir gün öncesinden hazırlanmalı ve dinlenmeliydiler. Ertesi gün bahçemizin köşesinde babamla birlikte yaptığımız tandırda pişirirdik mis gibi kokan ekmeklerimizi.

Bahçemizde yetiştirdiğimiz domates, biber, maydanoz, tere, dere otu, ve rokayı usulüne uygun bir şekilde koparmak, kopardıklarımı mercimek çorbasının yanında söğüş olarak ikram edilecek hale getirmek için bahçe musluğunun altında yıkamak benim görevimdi. Ter temiz yıkadığım domatesleri dörde şaklardım. Biberleri uzunlamasına ortadan keserek, kestğim parçaları tekrar ikiye bölerek büyükçe bir tepsiye yerleştirdim. Üste de yeşillikleri yayararak söğüşü hazır hale getirirdim. Cuma namazından sonra evimizin önündeki

çınar ağacının altında on kişinin rahatlıkla oturabileceği

yuvarlak bir sofra sinisi kurulurdu. Biz erkekler yeryüzüne sofra kurmak için gönderilmiştik. Babam öyle söylerdi. Dahası da vardı. Sofra kurmak için koşturduğumuz bir cuma sabahında erkekliğin de nasıl olması gerektiği hususunu konuşurken sofra kurmak niçin bu kadar önemli diye sormuş, sorduğum soruya şöyle karşılık almıştım: 'Sofrası olana erkek denir' oğlum Hasan'ım. Sofra kurmakla erkek olmak arasında nasıl bir bağ vardı bunu yeteri kadar anladığım söylenemezdi ama sözü babam söylemişti. O söylemişse akan sular dururdu. Sonuçta biz erkek adamlardık. Çünkü soframız vardı.

Cuma sabahı erkenden Akkadın halam oğlu çok sevgili arkadaşım Efendi ile gelirlerdi bize yardım etmek için. Höşmerimi Akkadın halam yapardı itina ile.

Kendimi bildim bileli Cuma günü izzet ve ikram günüydü evimizde. İple çekerdim o vakitleri. Kurduğumuz sofra mütevazı bir sofraydı. Çorba, ekmek, söğüş ve ardından höşmerim tatlısından müteşekkil gösterişsiz, vitrinsiz bir gariban sofrasıydı çınar altı gölgeğini şenlendiren soframız.

Misafirlerimiz her ayın ilk haftasında şehrin meczuplarıydı. Cuma namazından önce Nakipoğlu camiinin avlusunda belirmeye başlardı. Organizasyonu meczupları başı yapardı. Evimize topluca gelirlerdi. Babam her biriyle tek tek tokalaşır sarılır,

sırtlarını sıvazlar hoş geldiniz sefalar getirdiniz başım gözüm üzerinesiniz derdi. İkram esnasında babam ahababı Şevket abinin gülbankını tambur tınası sesiyle yüksek bir tonda seslendirirdi. Babamı en çok bu hallerde keyifli bulurdum. Ela gözlerinden neşe bulutlarının yürüdüğü bir keyif halini yaşardı bu ikram vakitlerinde.

Yediklerimiz içtiklerimiz bizde miraç ola Dostlarımız bizimle ola Gönüllerimiz huzur bula İlm ola İbadet ola Aşk ola Eyvallah. İllallah. Hu. Misafirlerimiz, yemekten sonra semaverin başında babamın onlar için aldığı küçük taburelerle oturur çaylarını içerlerdi. Çay faslından sonra diş kirası olarak bahçe duvarımızı boydan boya süsleyen hanımeli çiçeklerinden bir demet kondurulurdu ellerine. Böylece ikramın sonlandığı dillendirmezdi elbette. Ben meczupların önüne düşer tren lokomotifini olur **çif çif çif** demeye başlayınca hemencecik hareketlenirler vagon şeklinde arkama sıralanır bir birlerinin belinden tutarak hafif hafif benim yaptığım gibi oldukları yerde sağa ve sola doğru salınmaya başlarlar trencilik oyununa dâhil olurlar sokağımızın yan yana sıralanan kızılı oğlanlı çocuklarının alkışları ve ıslıklarıyla keyiflice

uğurları evimizden, sokağımızdan. Bu uğurlanmaya çınar ağacımız da eşlik ederdi.

Babam iki elini hiç aşağıya indirmeden havada tutarak yolcu ederdi bizleri. Lokomotif ben, vagonları misafirlerimiz olan trençilik oyununda oyuna dahil olup yola koyulan misafirlerimizle sokağı dönünceye kadar devam ederdi bu merasim. Arada dönüp elleri havada onları uğurlayan babama ve alkışlarla onları uğurlayan çocuklara bakarlar ve tebessüm ederlerdi.

Tebessüm onlara çok yakıştırdı.

Evladım; Babamın bana öğrettiği şudur: İki iyiliksiz dünyadır bu dünya Hasan'ım. Üzülme. Ocak tavını bulur hamur biter. İşler yolunu bulur ömür biter. İki iyiliksiz dünyadır bu dünya Hasan'ım. Üzülme. Evladım; Benimse sana öğretmeye çalışacağım ama ömrünün hangi çağında öğreneceğimi henüz bilemeyeceğim kelamım şudur: İnsanlar ikiye ayrılırlar; Hayata iyi olarak başlayıp iyiliğin ağır bedeli olduğunu anlayınca yollarından dönenler ile hayata iyi olarak başlayıp iyiliğin ağır bedeli olduğunu anlamalarına rağmen yollarından dönmeyip yürüyüşlerine devam edenler./

Bilge kelebek iyiliğin bedeli ağırdır dedi. (Kulaklarında bir ses vardı. Huzur yayan, yaydığı huzurla birlikte bir o kadar endişeye boğan bir ses. Ayrımına vardı: Yasin şehrinde, şehrin sokaklarından koşuşturarak gelen mü'min adamın soluk soluğa kalmış hırıltılı

soluğunun, ıtırılı nefesinin sesiydi bu ses.) Her kıymetli kelamın başına gelen bu sözün de başına geldi. Genç kelebekler işitmediler bu sözü. İnsanların hayatına anlık da olsa kısa da sürse, tatlı, nezih, zarif bir heyecan gelsin dediler kendi aralarında hayat çırağı genç kelebekler İnsanların yüzünü şehrin buğusu ve büyüü kuşatmıştı. Çoğunu endişeli, azını da azgın ve şımarık gördüler. İstanbul'un insanları için iyi niyet beslediler. Tüm istedikleri insanların neşelenmesi idi. (Henüz masumdular Büyümemiş, kirlenmemişlerdi.)

Tanrı buna güldü. (Bandı geriye sardı. Yahya'nın diri diri başı kesilirken çıkardığı sesi bir daha işitti.) O'nu kimse görmedi. (Gördükleri, görmesi gerektirdiklerini perdeledi, engelledi onları. Gördükleri oyaladı meşgul etti onları, onlar da bile isteye oyalanıp meşgul olmayı severek sevmeyerek tercih ettiler ve zaman su gibi akıp gitti avuç içlerinden. Avuç içlerinden akan sadece zaman değil, masumiyetleri, halisane niyetleriydi aynı zamanda.)

Rengârenk kanatlarımızla, çeşit çeşit desen ve güzelliklerimizle insanoğlunu coşturalım tebessüm etmelerine vesile olalım, yüzlerini güldürüp gözbebeklerinin ışıldamasını sağlayalım dediler kendi aralarında hayatın acemisi genç kelebekler topluluğu. Şehrin robotlaştıran hissizleştiren anlayıştan şehrin insanını bir an da olsa uzaklaştırıp gönüllerine

yaklaştırmaktı yapmak istedikleri. Aralarındaki en hakîm kelebek hiç ses çıkarmadı. İsted ki sessizliği her zamanki gibi yankı bulsun. İsted ki sessizliği bir çığlık olsun. (İçinde bir sessizlik çığlığı duydu: Neslini, geleceğini, filizini, fidanını, yitirmiş, yitirmiş de içindeki vicdanı yitirmemiş Yakup'un sessizliği çığlık çığlığa yükseldi minik bedeninin bütün uzuvlarında.) Bu sefer istediği gibi olmadı. Bu bilgenin sessizliği başka zaman olsa dikkati çekerdi belki. Ama bu olayın heyecanı kimse önemsemedi bu sessizliği. Öğreteceğim son öğretiyi henüz bilselerdi yine aynı şeyleri, iyilik yapmayı, insanlara iyilik yapmayı düşünürler miydi acaba diye düşündü bir an.

Genç kelebekler karar verip harekete geçtiler. İstanbul'un her köşesinde uçacak yoksul zengin ayırt etmeden şehrin bütün insanlarına çocuğundan yaşlısına, memurundan generaline gözükecek, etraflarında kanat çırpıp onları ruhun serinliğine çağırarak, bu çağırışı hisseden yüreklere tatlı bir serinlik duygusu yayılacak, şehrin insanının gözleri hayretten büyüyecek, sevinçten gergin yüzleri tatlı bir hal alacak diye düşündüler. Bulvarlara, varoşların çamurlu sokaklarına sevinçle karışık bir telaşla yayıldılar. Uçar gibi vardılar varacakları yere, havada yüzer gibi yüzdüler ve ulaştılar ulaşacakları yerlere. Şehri rengârenk kelebek sürüsü kuşattı.

Boğazın serinliği bir kenara zarif ve düşünceli kelebeklerin kanatlarının oluşturduğu serin

rüzgâr bir tarafa. Sultanahmet'in şadırvanından, Fatih mahallesinin sarıklı çocuklarının oyun oynadığı ara sokaklara kadar yayıldılar. Nişantaşı'ndan Beyoğlu'na kadar kanat çırpıldılar. Şehri baştan aşağı kelebek bulutu sardı.

Ömürlerinde hiç kelebek görmeyenler önce seyrettiler kelebekleri zevkle. Daha sonra sıkıldılar. Rahatsızlık duymaya başladılar. Bir müddet sonra hastalık yayabilirler diye düşündüler. Ellere aldıkları sinek öldüren plastik araçlarla öldürmeye başladılar kelebekleri. Şehrin büyük bir bölümü bu kelebeklerin gelmesi beklenen büyük depremin habercisi olabileceğini düşünerek korku ile baktılar bu kelebeklere. Kelebek ve korku dünyada yan yana gelmesi en son düşünülecek iki kelime olmasına rağmen İstanbul'un alışveriş merkezlerinde müşteriler ile satıcılar arasında paylaşıldı bu ortak korku.

Ve şehrin zenginleri güneye, tatil kentlerindeki yazlık evlerine taşındılar. Yoksullar kaderlerine sığındılar ve bu kelebeklerin artık sıkıntı verdiğini düşünmeye başladılar.

Şehrin yeteri kadar ilaçlanmadığını düşündü bir bölümü. İş başındaki belediyelerinin yeteri kadar çalışmadığını söylemek için fırsat kollayan insanlar bu olayı çok iyi

değerlendirmeliyiz diyerek çeşitli kararlar aldılar karar mercilerinde. Aldıkları bu kararlar netice verdi ve halkın büyük bir bölümü şehirde yeteri kadar ilaçlamanın yapılmadığı için şehre kelebek doldu diyerek gelecek seçimde oylarını verecekleri farklı partiler üzerine kafa yormaya başladılar.

Göğün süsü, hayatın mucizelerinden biri olan kelebeklerin İstanbul sokaklarında uçmaları sonucunda Kelebek filmi (Papillon) konuşulmaya başlandı sanat çevrelerinde. Senaryo yazarı Henry Carrière övgüyle söz edip, Steve McQueen ve Dustin Hoffman'ın gösterdikleri performanstan sitayişle bahsettiler. Kelebeklerin iç içe geçmiş olağanüstü renkleri İstanbul'da yaşayan insanların gri renkli ruhlarının rengini boyamaya yetmedi. Kanatlarının hafiflikleri gam yüklü ruhları hafifletmeye yetmedi. Uçmaları, yerin çekim gücüne bağlı insanları yerin gündeminden uzaklaştıramadı.

Afrika sıcağı, eriyen buzullar, tsunami, kuraklık, felaket, dünyanın sonu kelimelerinin geçtiği nice endişeli konuşmalar yapıldı. Dünyanın en büyük şehirlerinden bir tanesi olan İstanbul'da insanlar kelebeklerden dolayı tedirginlik yaşamaya başladılar.

“Bilim adamları devreye girip yağmurun bol yağması yüzünden ortalıktan kaybolan dişi kelebekleri aramak için şehri karış karış

dolaşan bu kelebeklerin dişilerini arayan erkek kelebekler olduğunu! Açıklayarak endişeye mahal olmadığını bildirdiler.”

Olayı felsefi açıdan değerlendirmeyi ilke haline getiren azınlıktaki bir grup ise kelebek etkisi üzerine tartışmalara girdiler. Ne de olsa “Amazon ormanlarında bir kelebeğin kanat çırpması, ABD'de fırtına kopmasına neden olabiliyordu.” “Bugün Pekin'de kanatlarını çırpıp bir kelebeğin havada oluşturduğu dalgalar gelecek ay New York'ta fırtına sistemlerine dönüşebilirdi.” “Bir kelebeğin kanat çırpmaları bile bir süre sonra atmosferin durumunu tümüyle değiştirebilirdi”

Şehre dağılan kelebek sürüsünden geriye dönen olmadı.

Bilge kelebek iyiliğin bedeli vardır. Bu bedel ağır bir bedeldir dedi kendi kendine konuşurken...(Yasin şehrindeki adam kalabalığın ortasında kanlar içinde son nefesini veriyordu... Gözbebeklerindeki sönmekte olan ışıktan bir neşe yayılıyordu çevreye... Sanki kendisine bir şey denilmiş, denilmiş de denilenler onu memnun etmiş gibiydi...)

Dünya Savaşı sonucunda Ortadoğu topraklarından çekilen Osmanlı Devleti'nin bölgedeki yokluğuyla kaos, karışıklık ve savaş başlamıştır. Bölgeye hâkim olmaya çalışan ya da bölgede manda devletleri kuran Avrupa devletleri, diğer bir deyişle İtilaf Devletleri, akan kanın ciddiyetinden uzak, sadece kendi çıkarlarını düşünerek politikalar yürütmüşlerdir. İsrail'in kurulmasının önünü açan bu emperyalist politikalar, bölgede yüzyıllardır karşılıklı anlayış çerçevesinde bir arada yaşayan farklı medeniyetleri birbirine düşürmüş ve bölgeyi Ortadoğu'nun kanayan yarası hâline getirmiştir. Bu yazıda, özel olarak Filistin coğrafyasını ele alacağız.

Filistin, bölgede bağımsız bir Arap devleti kurmak isteyenler için bir hayal kırıklığı olmuş; Suriye'den ayrılarak İngiltere'nin mandası altına girmesi ve sonrasında o toprakların asıl sahiplerinden alınıp Yahudi anavatanı (Siyonizm hareketi) olarak anlaşılması, düzeni toptan yerle bir etmiştir.

Savaş sırasında dağınk hâlde bulunan Siyonistler, Başkan Wilson'a da etki etmiş; onun Siyonizm davasına kazandırılması İngiltere'yi de bu davaya karşı sempatik ve destekleyici bir konuma sokmuştur. Bu karşılıklı iyimser durum, İngiltere ile Siyonistler arasında bir anlaşma hâlini almış ve bunun sonucunda tarihe Balfour Deklarasyonu olarak geçen belge ortaya çıkmıştır.

İngiltere Dışişleri Bakanı Balfour, 1917'de Siyonist Federasyonu Başkanı Lord Rothschild'e gönderdiği bir mektupta, İngiltere'nin Filistin'de bir Yahudi anavatanının kurulmasını kabul ettiğini resmen bildirmiştir. Daha sonrasında bu deklarasyon diğer Avrupa devletleri tarafından da kabul edilmiş ve desteklenmiştir. Daha anlaşılır bir ifadeyle, toprağın asıl sahibi olan Arapların ve Filistinlilerin karşı olmalarına rağmen, mandater devlet İngiltere bölgeyi Yahudilere tevdi etmiş; azınlık olan Yahudileri çoğunluk hâline getirmek için dünyanın dört bir yanındaki Yahudileri bu topraklara göç ettirmiştir.

Balfour'un Rothschild'e Yazdığı Mektubun Orijinali:

Foreign Office,
November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet

"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country"

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

Y. in
Arthur Balfour

Bildiri şöyle demektedir:

"Majestelerinin Hükûmeti, Filistin'de Yahudi halkı için ulusal bir yurt kurulmasını olumlu karşılamaktadır ve bu amaca ulaşılmasını kolaylaştırmak için elinden gelen tüm çabayı gösterecektir; Filistin'deki mevcut Yahudi olmayan toplulukların medeni ve dini haklarına veya herhangi başka bir ülkedeki Yahudilerin sahip olduğu hak ve siyasi statüye zarar verebilecek hiçbir şeyin yapılmayacağı açıkça anlaşılmıştır."

Belgenin içeriğini yorumladığımızda karşımıza ironik kısımlar çıkmaktadır.

"Yahudi olmayanlar" olarak tanımlanan ve o dönemde bölgede yaşayanların

%92'sini oluşturan Filistinli Arapların haklarının korunacağı ifadesi, nüfus açısından bir zıtlık çıkarmaktadır. Çünkü bir toprak parçasında çoğunluğun kararı ve statüsü uygulanırken, azınlık olan taraf ise hakları korunmak şartıyla çoğunluğun kurallarına uyar. Burada %92'lik Filistin nüfusu, %8'lik azınlık durumundaki

Yahudi nüfusuna mı uyacaktır? Ne kadar da ironik, değil mi?

Diğer bir ironik kısım ise, İlkçağ'dan günümüze kadar yurt tutma düşüncesinin dünyanın her yerinde kan ile kazanılmasıdır. Toprak, o milletin kaniyla sulanmış, bir savaş mücadelesi verilmiş ve millet, toprak sahipliğini akan kan ile ispat etmiştir. Hiçbir yerde görülmemiştir ki bir belge vasıtasıyla toprak bir millettten alınıp başka bir millete verilsin. Hangi topluluğa bakarsak bakalım bu böyledir: Amerika'nın kuruluşu, İngiltere'nin kuruluşu, İspanya'nın kuruluşu ya da kendi devletimizin kuruluşu... Dolayısıyla bu durumun abesliği, yani bir mektupla yer edindirme durumu, bize Yahudilerin

köksüzlüğünü, devletsizliğini ve vatansızlığını göstermektedir.

Bugün Balfour Deklarasyonu'nun bir mirası olarak, Filistin'de bir halkın en temel haklarından dahi mahrum edildiği uygulamalara karşı, dünyanın dört bir yanında giderek artan sayıda gösteriler düzenlenmektedir. Ne var ki demokrasi, insan hakları ve özgürlükleri gibi en ileri değerlerin temsilcisi olduğunu iddia eden devletler, Filistin'de bir asırdır yaşanan trajediyi görmezden gelmekte; akan kanı ve insan canının parçalanmasını umursamamaktadır.

Ve tüm bunların karşısında bizler, yani Müslümanlar, her şeyimizle

—kalemizle, şarkımızla, içtiğimiz kahvemizle, giydiklerimizle ve her şeyden öte boykotumuzla

—kardeşlerimizin yanında olacağız, olmalıyız. Hiçbir şey olmasa bile safımız belli olsun. Bilge Kral'ın da dediği gibi:

"Biz ölüyoruz, ama onlar da kazanmıyorlar..."
Vesselam.

Duygu AYDIN

Filistin toprakları

MANTIKU'T TAYR FERÎDÜDDİN ATTÂR

Eski Türk edebiyatının başlıca eserlerinden olan Mantiku't-Tayr'da kuşlar ile ilgili bir hikâye kullanılarak, çeşitli semboller aracılığıyla tasavvufun temellerini, önemli prensiplerini ve tasavvufî yaşam ile inancı anlatılmaktadır. 4724 beyitten oluşan mesnevi tarzında yazılmış bir eserdir.

-Hüdhüd'ün Kuşlara Nutku-

Gönlü perişan Hüdhüd de o topluluk içindeydi. Yerinde duramıyordu. Sirtında bir tarikat hırkası, başında hakikat tacı vardı. Feraseti kuvvetliydi; iyi ile kötüyü ayırt edebilirdi. Dedi ki:

"Ey kuşlar! Hakk'ın dergâhının çavuşu da benim, Allah'ın dergâhının habercisi de ben... Hem Hakk'ın katından haberdarım hem de derin görüşümle sırlara vakıfım. Gagasında besmeleyi taşıyanım, sırlardan haberdar olmasına şaşılmaz. Ben kendi isimle meşgulüm; kimsenin benimle işi yok. Ben halkı boş vermişim, onlarla hemhal değilim, onlar da benimle meşgul olmuyorlar.

Ben padişahın işleriyle uğraşmaktayım; orduyla hiçbir işim yok. Anlayışım nereden su varsa görür, gösteririm. Bundan ileri daha nice sırlar bilirim ben. Süleyman'la bir hayli konuşup görüşmüşlüğüm var; onun ordusu içinde rütbe bakımından ilerideyim. Huzurunda bulunmayı hiç sorup aramaz; oysa ne acayıptır ki ben bir an kaybolsam her tarafa adamlar gönderir, beni arar. Bensiz bir an bile duramazdı. İşte Hüdhüd'e de kıyamete kadar bu şeref yeter.

Onun mektubunu götürüp döndüm. Huzurunda onunla perde ardına girdim. Peygamber tarafından üzerine bu kadar düşülen bir kimse, başa taç olsa da yerindedir. Allah'ın hayırla andığı kuşla birlikte hangi kuş uçabilir? Yıllardır denizlerde, karalarda gezdim. Nice yollara girdim, nice aşılmaz menziller geçtim. Dağlara, vadilere, ovalara gidip nice ulaşılmaz âlemler seyrettim. Süleyman'la yoldaş oldum da bu âlemi bir hayli dönüp dolaştım. Böylece padişahımı tanıdım ama huzuruna yapayalnız nasıl gideyim? Kudretim yok ki... Fakat siz bana yoldaş olursanız, o padişahın ve dergâhının mahremi olursunuz. Kendinizi beğenme ayıbından kurtulursunuz. Ne vakte kadar dinsizliğinizle yanıp duracaksınız? Kim onun uğrunda canını ortaya koyarsa, varlığından kurtulur ve sevgilinin yolunda iyilik ve kötülük iddiasından arınır. Canınızı saçın da yola adım atın, ayaklarınızı vura vura başınızı o kapıya koyun.

Şüphesiz Kafka'da adında bir dağ var ve onun ardında da bizim padişahımız... O padişahın adı "Simurg"dur. Kuşların padişahı odur. O, bize yakındır; biz ise ondan uzağız.

O, yücelik haremünde dinlenir; her dil onun adını anamaz. Kapısında nurdan, karanlıktan yüz binlerce, hatta daha da fazla perde vardır. İki âlemde de onun makamına erişmek kimsenin haddi değildir. O, daima hükmü geçer bir padişahdır; yüceliğinin kemaline dalmıştır. Yücelik makamında âdeta kendisine hayrandır. Onun makamına nereden akıl erecek? Ne ona bir yol vardır ne de ayrılığın sabretme imkânı... Yüz binler onun sevdasına tutulmuştur. Onu tertemiz can bile övemez, akıl onu kavrayamaz. Onun vasfında akıl da şaşırıp kalmıştır, can da... Hiçbir bilen onun yüceliğini göremedi; hiçbir gören göz, onun güzelliğini seyredemedi. Hiçbir mahlûk kemaline yol bulamadı... Bilgi şaşırıp kaldı; fikir, ona erişemedi.

Halkın o kemalden nasibi varsa bile, ancak hayalden, vehimden ibarettir. Bu yol bir hayale kapılarak aşılabılır mi? Ordusuz padişahlık olur mu? Burada yüz binlerce baş, topa dönmüştür; burada nice hayhaylar, nice hayhuylar var. Sakın ola yolu kısa sanma! Nice aşılması gereken denizler var, nice karalar... Bu yola varmak için aslan gibi olmak gerek. Çünkü yol uzak ve deniz de derin. Kendimizden geçip hayran bir hâlde yola koyulmalıyız. Yolunda bazen ağlamalı, bazen de gülmeliyiz. Eğer ondan bir iz elde edersek ne mutlu; yoksa onsuz yaşamak ayıptır.

Sevgili olmadıkça can ne işe yarar? Yiğitsen, canı cânânsız kılma. Bu yolda mertlik, bu kapıda can feda etmek gerek. Yiğitçe candan geçmek gerekir; böyle yaparsan sana işin erbabi derler. Eğer sevgiliye bir can verirsen, sana yüz binlerce can bağışlarlar. Sevgili olmadıktan sonra canın kıymeti olmaz; erler gibi kıymetli canını feda et.

Bir çığıltı yükselirken
Zirveye doğru
Gece çökerken
Diyardan bir
Güneş doğdu.
Kuruluş öncüsü,
Önde gidenler,
İşte geldi, geliyor
İmam hatipliler.
Biz İmam Hatip
Lisesi öğrencileri,
Adımız yetti
Korkutmaya
Zalimleri.
Her karış toprağı
Şehitler kanlarıyla
Sulanan bu
Vatandan hainleri
Kovacağız.

Söz verdik
Rabbimize, hak üstün
Olsun diye.
And içtik bunun için,
Hakkı hâkim kılacağız.

Biz, ilim için Çin'e
Gidenlerdeniz.
"Oku!" diyen kitabın
Emrindeyiz.
Âlemlere rahmet
Peygamberimizin
İzinde
Birleşen imam hatiplileriz.

Musa ŞİMŞEK

Saate uzun zamandır bakmıyordum,
Gece yarısı olmuş, farkında değilim.
Okuduğum kitabı henüz bitiremedim,
Seni kalbimde uzun zamandır saklıyordum.

Sanıyor musun, seni unuturum,
Bir başkasına yâr olurum?
Sessizliğe alışırım, varlığımla avunurum,
Seni herkese savunurum.

Seninle güneşin doğuşunu izlemeyi hayalim,
Sensiz geçerse ömrüm, o zaman vay hâlim!
Beni gönül mahkemesine çıkarsalar,
Ne karar verir hâkim?

Zeynep Mine Öksüz

Söyle bana, hangi bâd-ı sabâ rüzgârını bekler bu
Hunharca kavruluş?
Bir matem kadar yaralı, bu içli savruluş.
Kudüs'ün semasında dalgalanan hür kuş,
Seni de mi perçinledi bu sessiz düş?
Belki de bitti diyemeyeceğimiz kadar biten bir
Haykırış...

Feyza TOK

Mektebimden gelir Kur'an sesleri,
Söyleriz bir ağızdan Hakk'a olan sevgimizi.
Değdirmeyiz mâbedimize nâmahrem eli,
İmam hatipler var olsun.

Öğrenirim hak dini,
Okuduk Kur'an'ı, yazdık Rasûl sevgisini.
Dindirmedik ezan sesini,
İmam hatipler var olsun.

Vakfeyledik ömrümüzü bu gayeye,
Hakk'ın nizamını yaymaya.
Mâzi hayran göğsümüzdeki imana,
İmam hatipler var olsun.

Yetiştik iman esasına göre,
Ayırdık bâtl ile hakikati.
Gittik âlimlerin, dervişlerin ardından,
İmam hatipler var olsun.

İslandık rahmet yağmurları altında,
Piştik iman ateşi altında.
Mâzi şaşkın imanımıza,
İmam hatipler var olsun.

Harf harf, hece hece,
Kazıdık yüreğimize Hakk'ı.
Benimsedik emsalsiz dini,
İmam hatipler var olsun.

Yusuf İSLAM

Ben seni;
Aşka tövbeli iken,
"Vebali boynuma" dedim,
Yeminimi bozdum da sevdim.
Ben seni;
Oluru yokken, imkânsızken,
O bildik inadımla,
Sonsuz aşka inandım da sevdim.
Ah sevgili, bilmiyorsun.
Şu yalan dünyaya,
Şu yalan aşklara inat,
Ben seni;
Çok sahi sevdim...

Furkan YILDIZ

"DAVUD YILDIZI, NİL VE FIRAT ARASI"NA
KARŞI
İNCİNMEK BİR ZAMAN;

Bir ananın çocuğuna sevgisi gibi samimi ve menfaat
gözetilmeksizin,
Vücudundan bir azanın koparılması gibi sancılı,
Bir oyunculuk barındırmayan hakiki ve sahiden.
Zulüm öz vatanında vuku bulur gibi;
İncinmek, samimiyetle, yanarak, hakikatli.

Bir zeytindalı bekleyişi çocuğun,
Karşılığı mı oldu bu?
Gel benimle ol diyişi çocuğun,
Cevabı bu mudur?
Çağırışı cennetin onu,
Davetiyesi midir bu bombalar?
Demedik mi insan vicdandan peyda olur?
İnsan mı kalmadı, insanlık mı.
Aksam; artık davan çocuklar davası, Keşke;
olsaydı tüm insanlığın davası.

Başkaldırmak yeniden,
Varlığını unutup, yokluğuna alıştığımız köhne
malikiyetimiz için,
Unutulan varlığımız ve hakimiyetimiz için bu beldelere.
Halsizliğin, durağanlığın, fersizleşmenin getirdiği acziyet ve
çaresizliğe,
Sarsıntılar ve travmaların neticesi gözüpeklige yaklaşmayan
ürkeklige,
Başkaldırmak, öfkesiz fikirlere, zulme diz çöken zellilere.
Fikirler, öfkeye; suskunluk dirilişe;
Korku, cesarete; esaret hürriyete,
muhtaç oldu.
sessizliğimiz bulamadı hâlâ sözcüklerin yolunu.
Neye mi kızdım, kardeşim?
yalnız kalışına, yalnız bırakılışına.

Afife Meryem Yağcı

-TOZ-

Gökte parlayan en güzel yıldızımydın.
Gönlümde yanan bu alev,
Yana yana bitti,
Önce kor oldu,
Sonrasında köz,
Ardından kül oldu.

Sonra toprağa karıştı,
Yeşerdi,
Sonra kuruyup savruldu.
Savrulan yapraklar,
Şimdilerde toz oldu.

Ahmet Furkan YALÇIN

YAĞMURLU BİR İKİNDİ VAKTİ

Ne güzeldi geçirdiğimiz vakitler,
Hele ki bir gün öncesi; sevda dolu bir gece vakti.
Ayrılıktı adı, sevginin boş olduğunun kanıtı.
Ne kadar gereksiz bir cümleydi, değil mi?
Önemsiz olduğunu öğrendiğim, "Seni seviyorum" demem.

Hayaller kurulurdu, senin ve benim olduğum,
Akşam vakti, sahil kenarında sevgimizin aydınlattığı o zifiri
karanlıkta.
Uyanacaktık bir sabah, o eşsiz silüetle.
Gözlerinin içine bakacaktım, baktıkça
Kahverengi gözlerine her defasında yeniden âşık olacaktım.

Şimdi, doğruyu söylemek gerek; güzeldi her şey,
Seninle olan her şey.
Ta ki o zamana kadar,
Yağmurlu bir ikindi vakti.

Kavuşmak gibi bir imkânsızın peşindeydim.
Her çabanın ardında, kalbin ne denli gereksiz olduğunu
En derinimde, her zerremde hissedendim.
Sonunu bile bile, belki umuduyla hep şans verendim.
Üzülen oldum yine.
Yine de "olsun" demekten kendime,
Acının en sert hâlini veren, verdikçe paramparça olan
bendim.

Ah, o belkiler...
Belki de hiç gerek olmayan o belkiler.
Belkilerle ızdırap dolu geçen günler, hüznler.

Yine de şükran sahibiyim sana:
Ayrılıklar sayesinde oluşturduğun o duvar için.
İlmek ilmek işlediğin, en mutlu hissi bitirdiğin için.

Şaşkın ve çelişkideyim.
Bir amacım vardı: seninle olmak gibi.

Ta ki o zamana kadar,
Yağmurlu bir ikindi vakti,

RAHMET

Gitmek kolay
huzuru bulmak zor
soramazsın, yazamazsın
dil susar
kalben bağırırısın

Allah'ı anar
Rahmeti umarsın

Ergül RENKLİOĞLU

Mehmet Miraç ŞAFAK

BURUKLUK DERYASI

Burukluk deryası diye birşey işittinmi
Hele bugünlerde bu derya
Sanki unutulmaya yüz tutmuş bir söz misâli
Bir yanda Filistin soykırımını
Diğer yanda ise iki tane kız kardeşimizin feryadı

Analar perişan halde, iki tarafında
Babalar yıkılmamaya çalışıyor
Eğer baba yıkılsaydı dağ yıkılır dı
Eğer baba yıkılsaydı kimse toparlayamaz dı

Ey gafil kalan adem oğulları
Ne oldu size böyle
Neden oldu demeyeceğim çünkü bellidir nedeni
Ben sadece susayım mı yoksa kahrolayım mı
Yoksa kükreyen aslan misâli sadece haykırarak mıyım

O lânet sapkın güruh lar
Tam bir insanlık yoksunluğu yaşayan bir canavar dı
Başka şeylerde denirdi
Lâkin o sapkınlık durmadığı sürece
Korkarım o sapkınlık üremeye devam edecek
Ve biz her seferinde sadece izleyeceğiz...

Hasan Hüseyin AYGÜN

Düşer umutların hayali gölgesiz
Düğümlemler kelimesi, derin ve sessiz
İnsan değil sanki aynalar hissiz
Ruhunda kaybolur, gider kimsesiz
Zaman açılır belirir zihninde kendinin
Yürümek, en uzun yolda gidebildiğin
Kapılar kapandı kça açılan mesafenin
Uzak kalır rüyalar, yarım kalır benliğin
Durulan bulutlarda uçan kuşlara bir bakış
Sonsuz görünen aleme sebepsiz işlenen nakış
Varla yok arasında ince bir yokuş
Kalmak bir gidiş, gitmek bir kalış.

Osman YALÇIN

DÜŞÜNCELERİN HÜCUMU

Sustu şarkılar...
Elimi kımıldatabilsem fethedeceğim yeniden İstanbul 'u.
Dudaklarım kımıldasa nazenin sözler çalacağım geceye.
Ne mümkün gözlerimde aydınlık, bakışlarımda fer...
Koşmam gerek, erişilmez sonun avucuna.
İran filminin son sahnesi gibiyim, yaşamın orta yerinde.
Ben diyeyim Altın ve Bakır,
Siz anlayın Heiran.
Bakracım boş vaatlerle dolu.
Yarın bir gün çıkıp gelse umudum uzaklardan,
Bir tarotta ona çekeceğim.
Putumdur inandığım bütün imkânlar.
Talihim beni es geçiyor,
Düşkünlüğümün elinden tutmayacağım.
Yazmayacağım son cümlesini hayatımın satır aralarına.
Yorganların karabasan olmasına, yastıkların boğmacasına boyun eğiyorum.
Dizlerimin dermanını kesiyorum bıçaklarla.
Bileğledim gönlümün hırçın yanını.
Uykularımı kaçırıyor sesini hatırlamadığım simalar.
Namazları terk ediyorum alnımın karasına aldanmadan.
Gözlerimle değişiyorum kendi kabrimi.

Sevde Betül KARABACAK

Kardeşim Ömer,

Bu satırları yazarken nasıl bir hüznün ve utanç içinde olduğumu anlatamam. Nedenini sen de biliyorsun aslında Gazze'de yaşananlar ortada iken Müslüman olarak bir şey yapamamanın hüznünü ve utancını yaşıyorum. 3 gün değil 3 hafta değil aylardır hatta yıllardır soykırım yapılırken İslam alemi olarak bizler, sessiz ve hatta umursamaz tavırla maalesef vurdumduymazı oynuyoruz...

Tarih boyunca Müslüman Türk'ün yardım eli tüm mazlumlara ulaştımsın, zalimleri bozguna uğratmışsın, İslam'a sancaktarlık yapmışsın, şimdilerde aylardır katledilen bebeklere, çocuklara ve insanlara rağmen kahrolsun söyleminden öte gitmeyen bir duruş sergileyen bizleri ecdadımız görse ne derdi acaba?

Hatta öyle bir hale gelmişiz ki; benlik duygusu biz olmanın, birlik olmanın önüne geçmiş. O kadar dünyalık zevke dalmışız ki rahatımızdan bir an olsun vazgeçemez olmuşuz. Kendimizi gerçek olmayan fikirlerle kandırmışız:

- Biz ne yapabiliriz,

- elimizden bir şey gelmiyor,

- orası neresi burası neresi,

- benim ne gücüm var ki, ...

Kardeşim Ömer, sen ve ailen orada bin bir türlü sıkıntı içindeyken, bombalar altında aç, susuz, hakkınız olan için, dininiz için çabalarken biz burada rahatımızı bozamyorsak sizinle biz nasıl aynı cennete gireceğiz?

Efendimiz Hz. Muhammed (sav) **"Kim bir kötülük görürse, onu eliyle değiştirsin. Şayet eliyle değiştirmeye gücü yetmezse, diliyle değiştirsin. Diliyle değiştirmeye de gücü yetmezse, kalbiyle düzeltme cihetine gitsin ki bu iman en zayıf derecesidir."** (Müslim, İmân 78. Ayrıca bk. Tirmizi, Fiten 11; Nesâî, İmân 17) demektedir. O zaman bana Müslüman olarak elimden geleni yapmak düşer. Yardımsa yardım, boykotsa boykot, dua ise dua... elimizden ne geliyorsa onu yapmamız gerekirken maalesef yine akılların durduğu noktaya geliyoruz.

- Boykot mu?

- Bir kahve ile, bir hamburger ile, bir kola ile olacak şey mi?...

Kardeşim siz beton yıkıkları altında buz gibi havada çamur içinde bir lokma bulamadan yaşamaya çalışırken biz içtiğimiz bir bardak kahveden vazgeçemiyoruz, marketlerimiz öncekinden daha çok boykot malı stoklar oldu, insanlarımız size kurşun olarak gelecek ürünleri umursamadan almaya devam ediyorlar. Biz ufaklık zevklerimizden vazgeçemedik ama maalesef sözde olmasa da yaşantımızla sizden vazgeçtik...

Affet bizi kardeşim, hakkını helal et. Siz cennete gidecekseniz biz nereye gideceğiz? Affet bizi...

Kardeşin, Mustafa Karslı

Kitap Tanıtım Bölümü

Bilişim Teknolojileri Öğretmeni ve Bilgisayar Mühendisi Mustafa KARSLI tarafından Karatay BİLSEM bünyesinde öğrenci takımı olarak kurulan biliMKurdu Teknoloji Takımı, öğrencilerine bilim ve teknoloji alanında ilham vermeyi amaçlayan, yazılım, kodlama, robotik, havacılık ve roket projeleri ile ileri teknoloji odaklı çalışmalarını genç beyinlere hem teorik hem de pratik bilgi kazandırmayı hedefler. Gençlere bilimsel düşünmeyi ve mühendislik becerilerini kazandırmayı hedeflerken, onların özgün projeler üretmesine ve takım ruhu içinde çalışmalarına olanak tanır.

Mustafa KARSLI'nın danışmanlığında proje ve robot yarışmalarında çeşitli dereceleri bulunmaktadır. Tüm bu çalışmaların yanında öğrencilerin edebiyat alanında da ilerlemesi ve robotiğe meraklı gençlere ilham olması için robotik çalışmaları ve yarışmalarındaki anılarından derleyerek yazdıkları "Bilim Kurtlarının Maceraları 1" isimli robotik macera kitabı da bulunmaktadır.

Robotiğe ilgisi olan tüm çocuklarımıza ve gençlerimize **"Bilim Kurtlarının Maceraları 1"** kitabını okumalarını tavsiye ediyoruz.

“Kendisine âyetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu (Muhammed’i) bir gece Mescid-i Haram’dan çevresini bereketlendirdiğimiz (bâreknâ havlehû) Mescid-i Aksa’ya götüren Allah’ın şanı ne yücedir.”
(İsrâ, 17/1)

Önüne gelen şiir yazmasın, peki bu ağacı kim büyütecek? Zaten büyüten büyüttü, siz ne ekleyebileceksiniz? Hedefiniz nedir?

Peki, gençlerin bir hayali, bir ideolojisi, bir fikri olmayacak mı?

Bizim hedefimiz, Türkiye’de "Sadece on şair, on hikâye yazarı, sadece on kişi güzel makale yazar; bunun dışında başka bir yazar Türkiye’de yoktur" düşüncesini yıkmaktır.

Biz, Genç Nefesler; genç kalemler buradayız ve yazıyoruz. Sanat devam ediyor, bu kültür devam ediyor. Biz olmadan önce de devam ediyordu, bizden sonra da devam edecek. Gelin, beraber büyütelim bu ağacı; bu sapkın ideolojileri beraber yıkalım. Bu fidanın büyümesini istemeyen, yıkmak ve yakmak isteyenlere bir cevap verelim.

Türkiye’de yazarlar ve şairler hep olmuştur ve olmaya devam edecektir. Milli şura sahip, maneviyatı yüksek bir yere bağlı olmayan; bir şey kanıtlamaya çalışan bir dergidir Genç Nefesler. Derginin bir amacı var, boşuna değil.

Yeni şairlerin, yeni yazarların var olabileceği; sıratı müstakim üzere yazarların bulunabileceği; edebiyatın sadece sarhoş kafayla yapılmadığını, gençlerin de bu alanda yer alabileceğini kanıtlamak amacıyla kurulmuştur. Hayatınızdaki belli başlı okuduğunuz şiirler, yazılar vesaire dışında, yeni yazıların, yeni şiirlerin; yani yeni yazarların da bu alana girebileceğini kanıtlama amacı taşımaktadır.

Teşekkürler, vesselam.

Ahmet Furkan YALÇIN - Ergül RENKLİOĞLU - Mehmet Miraç ŞAFAK- Sevde Betül KARABACAK
-Sümeyye YILMAZ - Büşra KAÇAR - Duygu AYDIN - Emircan GÜNEŞ - Hasan Hüseyin AYGÜN
Sıla AVCI - Ahmet Furkan SAYAN - Furkan YILDIZ - Mustafa Kemal ÖZDİKİCİ - Zeynep Mine ÖKSÜZ
Hasan ARSLAN - Afife Meryem YAĞCI - Musa ŞİMŞEK - Yusuf İSLAM - Mustafa KARSLI
Zeynep Sena YILMAZ - Hasan Hüseyin MURAT - Ebrar YILMAZ - Feyza TOK - Rüveyda Nur KALKAN
Berkay Umut KARAKUŞ -Mesken EKER - Zeynep ASLAN

GENÇ NEFESLER

GENÇ NEFESLER

Nesillerden Çağlara
Gençlik için bir çağrı

Kalbinde sırlar, taşlarında destan,
Ulu bir yemin, peygamberlerden kalan.
Dökülen gözyaşı, secdedeki niyet,
Ümitle bağlanır bu kutsal emanet.
Sana doğru yol alan kalptir..

Kırlangıçlar gibi..

KIRLANGIÇ

ISSN 3062-1879

9 773062 187002 >